

A jelek nem hazudnak – legfeljebb mi nem értjük őket.

– Drága kislányom! Téged az isten is az én fiamnak, Adamnek teremtett. Egy anya tudja ezt. A nyolc jel együtt áll, ami azt jelenti, hogy életek végéig boldogság vár rátok.

– Nyolc jel? – csodálkozott el Ditte, de Zuzannát nem lehetett félbe szakítani.

– Első jel volt, amikor a könyvesboltban találkoztatok.

– Amikor belezuhantam a könyvfalába, és kis híján tönkre tettem az egész dedikálását?

– A második jel volt, amikor a parkolóban futottatok össze – mutatta az ujján is a számokat Zuzanna.

– Amikor neki tolattam az autójának? És kis híján leszedte a fejem?

– De nem szedte le, hanem helyette megcsókolt! – szólt közbe Milosz, Adam apja. – Ez az én fiam! – döngette meg a mellét büszkén, mint valami Tarzan-utánczat.

– A harmadik jel volt az ajándék tőled, rögtön kettő.

– Milyen ajándék? – húlt el Ditte.

– A tévé stúdióban!

– Ja, hogy hozzá vágtam a papucsom? Az tényleg jel volt a javából, mert szerettem volna megfojtani is, ott, helyben.

– De nem tetted. Helyette egy saját kézzel díszített pólót adtál neki, és nem csak engedted magad megcsókolni, de vissza is csókoltad a fiamat! Láttuk! Mindannyian! – nevetett Adam anyukája és folytatta.

– A negyedik jel, hogy annak ellenére, hogy minden összeesküdött ellenetek, tegnap mégis megérkeztetek Lénával. Egy darabban, épen, egészségben.

– Na, az tényleg egy jel volt – vágott egy grimaszt Ditte.

– Az ötödik, hogy elvesztetted a kulcsod, és így már első éjszaka együtt aludtatok a fiammal.

– Aludtunk! Azt hiszem, ez a kulcsszó – próbálkozott ismét közbe szólni Ditte, de nem sokra jutott vele.

– A hatodik jel, hogy szereted a családi vodkát! Ez azt is jelenti, hogy erős és egészséges vagy, drága gyermekem!

– Egészségünkre! – kiáltott közbe valaki a családból, mire mindenki poharat ragadott és egy hajtásra lehúzták a sokadik vodkát.

– Látod, kislányom, a szemed se rebben! Mintha mindig is közénk tartoztál volna – húzta magához Milosz, Adam apja, egy igazi, csontropogató ölelésre.

Adam eközben egyre nehezebben tartotta vissza a nevetését, ezért inkább még egy pohár vodkát csempészett Ditte keze ügyébe, hogy elterelje a lány figyelmét.

– Ne kíméljete! – sóhajtotta Ditte, miután kiszabadult az ölelésből és újra kapott levegőt. – Még mindig van hátra két jel.

– A hetedik volt a találkozásod Melissával – csatlakozott be a beszélgetésbe Blazej, Adam nagybátyja.

– Ugyanis Melissa csak annak táncol, akit kedvel.

– Erről az élményről szívesen lemondtam volna, még mindig fáj a hátsóm, úgy feltörte a faág. És mi a nyolcadik jel?

– Az, hogy szép, kerek a csípőd, ami azt jelenti, hogy sok unokát szülsz majd a családnak. Egészségünkre!

Ditte automatikusan nyúlt a pohárért, és csak miután letette az asztalra, akkor nézett rá Adamre.

– Ezt most a te családod komolyan gondolja?

– A legkomolyabban! – ölelte magához az enyhén kaptos lányt.

A szerelem nem ismer határokat

– Mi a mai program? – nyújtózott egy nagyot Ditte és magához vett még egy frissen sült zsömlét, egy jókora szelet sonkát, és egy főtt tojást.

– Megyünk és kifogjuk az ebédre valót!

– Hol? A közértben, vagy a hentesnél?

– Nem, szerelmem, a tóból! Horgászni megyünk!

.....

– Na, gyere, habléány, szállj be a csónakba! Kend be az arcod, mert különben leég az orrod. Szokatlanul erős ma a nap, és kint, a tavon még erősebb lesz a sugárzás. Hol van a kalapod?

– Otthon, a szekrényben.

– Ditte! Kértem, hogy hozz valamit a fejedre!

– Hoztam is, csak nem kalapot, hanem baseball sapit! – vette ki a zsebéből az enyhén viseltes darabot.

– A szívbajt hozod rám egyszer, te nő! – oldotta el a csónakot Adam, majd egy könnyed mozdulattal beszállt, leült Dittével szemben, és evezni kezdett.

– Nézd, mennyi hal! És milyen vidáman úszkálnak! Még nem sejtik, hogy jön a gonosz Adam és mindjárt kifogja őket! – cukkolta Ditte.

– Ezek pisztrángok. Az egyik legfinomabb és legegészségesebb halfaj. Csak ivóvíz tisztaságú tavakban vagy patakokban élnek meg. Majdnem egész évben horgászunk, és mégis rengeteg van belőlük.

– Persze, mert ide csalogatjátok a reklámmal őket, hogy tisztavízű tó meg nyugalmas élet – aztán, huss! Egyszer csak főétel lesz belőlük.

– Huss? – kacagott Adam. – Na, meséld csak el inkább, mi is történt azon a horgász versenyen! Addig én felcsalídom a botokat.

.....

– Na, nézzük, miből élünk! Vagy még inkább, mit eszünk ma? Gyere, ülj ide mellém. Én az egyik oldalon horgászok, te a másikon. Így nem gabalyodik össze a zsinórunk.

– Aha. De ha ilyen szorosan ülünk egymás mellett, akkor nem tudom meglendíteni a botomat!

– Nem is kell, elég, ha bele lógatod a vízbe. Vagy, ha így, oldalra lendíted. Aztán csak várni kell.

– Nem vagyok túl jó a várakozásban! Látod, mégis csak el kellett volna hozni a hűtőtáskát, akkor most lenne mit csinálnom. Na, hadd nézzem, mivel csalogatjuk ide a szerencsétlen áldozatokat! – mormogta maga elé a lány, és szemügyre vette a kenyérbelet a horgon.

Megvárta, amíg Adam a saját botjával lesz elfoglalva, ekkor a nadrág zsebéből elővette a körömcsipeszt, és levágta a damilról a horgot. Gyorsan belógatta az egészet a csónak mellett a vízbe, mielőtt lebukik.

– Úgy nehéz lesz halat fogni – szólta Adam nevetve.

– Én legalább nem stresszelem őket – vontta meg a vállát Ditte.

– Miért nem veszed ki a botot a vízből, édes, kicsi lány, ha már úgy sincs horog rajta?

– A hangulat miatt! Így olyan, mintha veled együtt horgásznék, mégsem kell attól tartanom, hogy véletlenül egy öngyilkosjelölt pisztráng akad a horgomra.

Aztán kibújta a nadrágjából, meg a pólóból.

– Te mit csinálsz? – nézett rá döbbenetesen Adam.

– Napozok. Itt a kutya sem lát, és legalább eltüntettem a tegnapi csíkjait a pólóm pántjának.

– De ehhez miért kellett levetned a nadrágodat is?

– Miért ne? Zavar tán, hogy majdnem meztelenül vagyok?

– Bizony, zavar, mert sokkal jobban szeretnék teljesen meztelenül látni – és már nyúlt is a bugyiért, hogy attól is megszabadítsa a lányt, minél előbb.

Ditte sem lustálkodott, és másodpercek alatt mindketten akadálytalanul élvezték a napsugár áldásos melegét. Is.

– Gyere csak ide, az ölembe – próbált meg Adam valami kényelmesebb pózt felvenni. Csónakban még úgysem próbáltuk!

– Vigyázz a lábadra!

– Várj, ez így nagyon kemény!

– Nekem mondd, szerelmem? – nevetett Ditte.

– Nem csak az kemény, amit te érzel! Na, így egy kicsit jobb. Van még valahol egy póló vagy bármi?

– Ezt még oda tudod tenni.

– Így már jobb! Sőt, most jó! Neked is? – húzta az ölébe a lányt Adam.

– Nekem tökéletes! De mi reccsent?

– Semmi, csak a derekam, de nem számít! Kapásom van, várj egy pillanatot!

– Nálam az előny, mert nekem meg orgazmusom van! Várjon a kapásod, szerelmem!

Valahogy mégis csak a csónak aljában kötöttek ki, ott pihegtek egymás karjában, amikor Adam felnevetett.

– Ezt nem hiszem el! Meg kellett érjem a harminckét évet, hogy végre egyszer a saját tavunkon, a saját csónakomban is szerelmeskedjek egy jót.

– Akkor ez most egy jel, megint?

– Az bizony. Egy újabb jel!

– Adam! Itt valami nagyon nedves! – fészkelődött Ditte.

– Ne mondd, hogy már megint készen állsz egy újabb menetre! Még alig kapok levegőt, szerelmem! Kímélhetnél egy kicsit! De ha gondolod, a nyelvem még használható állapotban van...

– Nem azt mondtam, hogy én vagyok nedves, te ló! Hanem hogy valami itt, alattunk, nagyon nedves! Lehet, hogy léket kaptunk?

– Akkor mégsem a derekam reccsent?

– Drágám, ahelyett, hogy találós kérdéseket teszel fel, nem néznéd meg, mi történt? – ült fel Ditte.

Adam szemügyre vette alattuk a ruháikat. Egyértelműen vízben áztak. Sőt, vízben álltak. Döbbsenten állapította meg, hogy a víz-szint rohamosan emelkedik, bent a csónakban. És ez csak egyet jelenthet.

– Tényleg léket kaptunk. De jó hír, szerelmem, hogy nem a derekam reccsent, hanem csak a csónak.

– Keresd meg kérlek, a bugyimat! Itt kell, hogy legyen valahol! – kotorászott a vízben Ditte.

– Szerintem meztelenül könnyebb úszni – vigyorgott a férfi.

– És hogy megyünk haza a tópartról? Meztelenül? Fényes nappal?

– Majd én eltakarlak – húzta magához még egy csókra a lányt Adam.

– Eddig azt hittem, én nem vagyok normális! De most megállapítom, hogy te sem! – hahotázott Ditte, miközben a süllyedő csónakban megpróbált még némi ruhát magára kapni.

– Akkor jó! Két bolond, egy pár! A bugyid szerintem már el-süllyedt, vagy majd kivetődik a partra egyszer. De hol van az én alsónacim?

– Rajtam, szerelmem! De ne izgulj, megtaláltam a pólódat! Sőt, az enyémet is.

– Mondd, hogy tudsz úszni, kiscsibém! Jesszusom, Ditte, tudsz úszni? – esett kétségbe Adam.

– Nyugi, tudok úszni. De most már kapd össze magad, mert komolyan süllyedünk!

– Még jó, hogy melltartó nem volt rajtad! Most azt is elvesztetted volna! De a csónakot sajnálom! Kár érte! Meg a botokért is. Nézd, itt van az egyik cipőd!

– Hagyd, szerelmem, a másik már Timbukuban jár! Egyébként is, jobban tudok mezítláb úszni, mint cipőben. Mondtam már, hogy baromi hideg ez a víz?

– Igen, nem véletlenül halogatom a vízbe szállást – nézett végig magán Adam. – Nem adnád mégis ide az alsónacimat? Vedd fel inkább az én pólómat, az simán leér a térdedig.

– Leérne, ha meglenne. De most már az is a távozás mezejére lépett. Úgyhogy a gatyád rajtam marad – pukkadózott Ditte. – Na, ugorjunk!

Dideregve és hangosan nevetve másztak ki a tóból, kerültek el a fűben, hogy egy kicsit átmelegedjenek az elgémberedett tagjaik. Ditte Adam alsógatyájában és egy rövid pólóban, a férfi meg meztelenül.

– Drágám, jobb lesz, ha hazafutást rendezünk, mielőtt még valakibe belebotlunk – nevetett a lány. – Hozd a hűtőtáskát! Érzem, nagy szükségünk lesz arra a néhány falatra, amikor majd magunkhoz térünk!

– Hogy gondolod, kismacs? Egy szál farokban vagyok!

– De az egy igen impozáns farok, szerelmem, még a jeges fürdő ellenére is! – kacagott most már hangosan a lány. – Tartsd magad előtt a hűtőtáskát, én meg rád tapadok hátulról – pukkadózott tovább.

– Jön még kutyára dér! – nevetett most már Adam is.

És elindult az évszázad menete. Elöl a hűtőtáska, rögtön szorosan utána Adam. Mögötte Ditte, aki leplezetlenül gyönyörködött Adam hibátlan szépségű, izmos fenekében.

Valami kilencedik csoda kapcsán, sikerült elérniük úgy a bungalóig, hogy senki nem jött velük szembe. Valószínűleg mindenki a medence körül pihent, és élvezte a napsütést. Dittének már fájt a hasa a nevetéstől.

Adam elsőként két pohárral öntött a családi vodkából, aztán még egyszer, csak a biztonság kedvéért, hogy meg ne fázzanak.

A közös zuhanyozás alatt sikerült nem csak kiengedni, de feléledni is – mármint Adam férfiasságának.

– Tiszta szerencse, hogy nem történt semmi baj, szerelmem, mert különben kénytelen lettem volna, a családotat beperelni mondjuk a nem szex álló csónakért, vagy a túl hideg vízért a tóban – vigyorgott még mindig Ditte.

– Könnyen beszélsz! De én jöttem végig meztelenül a tóparttól, holott az én gatyám megvolt! Úgy lett volna tisztességes, hogy az rajtam legyen!

– Lehetett volna, ha vigyáztál volna a pólódra, amikor odaadtam. De így jártál, szerelmem! Egyébként meg ez a kettőnk édes titka marad. Sajnos, a telefonomat itthon hagytam, így nem tudtam megörökíteni ezeket a történelmi pillanatokot – de befejezni már nem tudta a mondatot, mert Adam csókokkal fojtotta belé a szót.